

22.05.2023

Danmarks nye udenrigspolitiske strategi: Tænk tankens analyser

Danmark har fået en ny udenrigspolitisk strategi - og Tænk tanken EUROPA har analyseret den. Læs her analyser af bl.a. Lykke Friis, Jacob Kaarsbo og Ditte Brasso Sørensen.

Skrevet af

Ditte Brasso Sørensen

📞 +4561101115

✉ ditte@thinkeuropa.dk

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Jacob Kaarsbo

📞 +4525123486

✉ jacob@thinkeuropa.dk

Den nye udenrigspolitiske strategi er ambitiøs, men mangler konkrete løsningsforslag

Regeringen slår fast, at Danmarks visioner for alt fra Ukraine og migration til industripolitik skal opnås med EU som bærende platform - uden at forklare, hvordan der sikres europæisk enighed. Det bliver derfor interessant at se, hvordan man fra dansk side vil finde opbakning til at indfri de udenrigspolitiske ambitioner. Det skriver Ditte Brasso Sørensen i [en analyse i Information](#).

Ny udenrigsstrategi skal ruste Danmark til en verden i uorden

Regeringens udenrigsstrategi skal navigere Danmark rundt i en konfliktfyldt og uforudsigelig verden - og det er den rigtige retning, hvis vi skal sikre danske interesser og værdier. Der er dog endnu uklarhed over en række af midlerne, skriver Jacob Kaarsbo i [et indlæg i Altinget](#).

Udvidelsespolitik er sikkerhedspolitik

Optagelsen af nye lande i EU er i allerhøjeste grad sikkerhedspolitik. EU må vise, at det er et spørgsmål om tid, før Vestbalkan og lande som Ukraine, Georgien og Moldova kan blive optaget i EU. Derfor kan man kun være enig med udenrigsminister Lars Løkke om, at diskussionen om flertalsafgørelser er "uafvendelig". Det skriver Lykke Friis i [en klumme i Jyllands-Posten](#).

Tilbage til fremtiden

Med Lars Løkkes strategi starter Danmark fra 1990, hvor et folketingsflertal for en stund satsede helhjertet på Europa. Og skal Danmark for alvor få indflydelse i EU-samarbejdet, kræver det, at man ligesom i 1990 dropper den reaktive kurs og selv kommer på banen. Lige så klart er det imidlertid, at regeringen skal have et bedre blik for, hvad danske vælgere i sidste instans kan leve med. Ellers vender regeringen ikke kun tilbage til 1990, men også til 1992. Det skriver Lykke Friis i [en historisk analyse i KOMPAKT](#).